

Димчо нищо не отговори.

— Хайде, кажи ми, защо плачешъ?! Когато сърдцето довъри нѣкому мжката си, става му по-леко, — добави старецътъ и пакъ сложи коравата си ржка върху меката коса на момъка.

Милувката на старческата ржка припомни на Димча ласката на майчината дѣсница, и той още по-безутешно захълца. Но когато видѣ за втори пѣтъ кроткитѣ очи на стареца, сърдцето му се разтвори като цвѣтна чаша при слънчевъ лжчъ, и неусѣтно му довъри всичко отъ игла до конецъ... Разказа му, че е единственъ синъ на бедна вдовица. Не скри, че противъ майчина воля е тръгналъ по широкия свѣтъ да си търси щастieto. Оплака му се, че до сега всички, на които се е молилъ за работа, сж го посрѣщали съ насмѣшка, и накрая изхлипа:

— И всичко това ми тежи много, дѣдо! Тежи ми, че не послушахъ майка си... Тежи ми, че трѣбва да се върна при нея съ праздни ржце...

Старецътъ слушаше внимателно и само понѣкога поклащаше поблѣлѣлата си глава. Когато Димчо свърши, хвана и двѣтъ му ржце, изгледа го внимателно и изведнажъ запита:

— А ще бждешъ ли доволенъ, ако научишъ нѣщо, което ще те направи щастливъ за цѣлъ животъ?

Очитѣ на момъка свѣтнаха.

— Искамъ! — почти извика той и потопа съ надежда очитѣ си въ кроткия погледъ на стареца.

— Добре! — рече старецътъ, после бръкна въ пояса си, извади отъ него единъ простъ желѣзенъ прѣстенъ, подаде го на Димча и добави:

— Вземи този прѣстенъ! Той е направенъ отъ най-простото желѣзо. Сложи го сега върху показалеца на дѣсната си ржка и утре продължи пѣтя си... Не се връщай още въ кжщи, а върви все напредъ по тоя пѣтъ! Ще срещнешъ много села и градове. Търси си работа по тѣхъ... На много мѣста ще те посрещнатъ, както до сега, съ зло, но другаде ще ти дадатъ работа и ще бждатъ добри съ тебе. Обаче ти трѣбва да правишъ навсѣкжде и всѣкому само добро! Разбра ли?!

— Разбрахъ...

— А когато направишъ най-голѣмото добро, този простъ желѣзенъ прѣстенъ ще се превърне въ чисто злато и ще блесне на ржката ти като слънце... Тогава знай, че си открилъ най-голѣмата добродателъ на свѣта! Ясно ли ти е всичко?

Занизаха се отново скитническитѣ дни за Димчо...

Пѣтуваше въ пекъ и въ дъждъ. Нищо не го спираше, нито пѣкъ го отчайваше. Нѣкжде го посрѣщаха и изпращаха съ присмѣхъ и укоръ, но на други мѣста му даваха съ готовность подслонъ, нахранваха го съ шедра ржка и го изпращаха съ поржка, когато желае, пакъ да наmine къмъ тѣхъ. И Димчо вървѣше съ изправена глава по широкия свѣтъ. Минаваха дни, минаваха месеци и години, а той не знаеше умора... Едно само го измжчваше: бѣше извър-